

„Rinocerii” lui Virgil Tănase

* Curajul pamfletarului și bucuria jocului *

Comedie absurdă, pamflet politic, un copil adevărat pe scenă, costumele extraordinare Doina Levintza, un dramaturg (gălățean, de fapt) de la Paris, care a semnat și regia – nu credeți că sunt destule atuuri pentru piesa „FIARELE – Comedia feroce” de Virgil Tănase?

Și iar mi-am amintit cât de dragi îmi rămân actorii de la „Fani Tardini” sâmbătă, la avanpremieră (premiera, ca în Occident, în toamnă, după ce se mai „așează” piesa), când am avut din nou ocazia să-i aplaud după o piesă de teatru care le-a permis ocazia tuturor să se pună în valoare, așa cum mai rar se întâmplă.

Încep cu ăl mai mic: Mihuț Niță. La 10 ani, joacă, cu multă seriozitate, cu realism, înțelegând rolul! Micul pianist, elev la Liceul de Artă, zici că e făcut pe computer, atât e de real! Chiar nu contează că este fiul decanului de la Facultatea de Arte, Teodor Niță, și al dirijoarei corului „Allegria”, Silvia Niță...

Cum piesa, alegorie cam lineară, nu are propriu-zis un punct culminant dramatic, ci o „explozie”, o surpriză, adusă de o scenă foarte scurtă a actorului Vlad Vasiliu, care nu mai intră până atunci, scena cerea toată atenția. Și Vlad Vasiliu chiar erupe, într-un personaj asemănător cu Grigore Bucșan, personajul lui Sebastian.

M-a impresionat Cristian Gheorghe: a jucat aici comedie, dar și dramă, atingând cote maxime în scena în care ticălosul care își vinde copilul la Zoo „pentru binele lui” își acceptă lașitățile.

Ciprian Brașoveanu duce practic toată piesa în spate și o face bine, cu siguranță. Stelian Stancu, în costum de „zân”, am putea spune, joacă o ferocitate care slujește excelent titlul piesei: este ticălosul care vrea „un pup” de... mulțumire de la copilul căruia tocmai i-a luat casa!

Petronela Buda este de această dată vizibilă, foarte convingătoare, se mișcă bine, este firească și, mai rar la generațiile... nouăzeciste, chiar se aude din sală; sâmbătă unii s-au auzit mai slab. Probabil că Petronela ar trebui să aibă parte și de roluri principale pe viitor.

Cine nu crede în valoarea de comediantă a Anei Maria Ciucanu se înșală: cu o grimasă aproape imobilă, a la Buster Keaton, este excelentă în astfel de comedii!

Cristina Uja își continuă pur și simplu performanțele din ultima vreme, nu mai adăugăm alte lucruri. Dan Căpățână are câteva momente în care te topește cu privirea. Simpatici, Elena Ghinea și Lică Danilă, „soldați disciplinați” pe locurile lor.

Curajul ideilor lui Virgil Tănase

Alegoria piesei amintește de „Rinocerii” lui Ionesco; la revoluție, sunt eliberate fiarele – niște... animale!, așa spune, căci acestea ajung politicieni, mafioți, oamenii puterii!

Un păienjenis de afaceri necurate, de retrocedări de terenuri care-i aruncă în stradă pe foștii

paznici ai bietelor animale, devenite fiare libere, telefoane ascultate (vezi ultimele scandaluri politice), artiștii Operei transformați în conserve pentru biata lume a treia, comanda pieței culturale pentru un cor al eunucilor, amantlăcuri, gaguri succulente și puțină dramă acolo unde trebuie au mulțumit publicul la avanpremieră de sâmbătă.

Puțin cam lung spectacolul, dar cu o pauză; cum iarăși n-am mai văzut de mult... Și autorul spunea, după spectacol, că va mai lucra cu actorii și chiar părea nemulțumit de cum au ieșit unele scene, însă publicul a aplaudat. Nu de la început și nu atât de des pe cât ar fi cerut textul.

Pe o idee excelentă. Și într-o tentă postmodernă care a adus aluzii la Caragiale, Sebastian sau la imbecilele reclame de televiziune.

Cu experiența acumulată într-o viață trăită la Paris, Virgil Tănase nu se sfiște să atace însă probleme delicate în „pamfletul” său!

Încă ceva: scenografia, pe care Virgil Tănase, cu modestie, nu o semnează, este extrem de funcțională: o cușcă pe roți, cu scânduri – obiecte care se montează ca într-un cub Rubik!

Victor Cilincă - "Viața Liberă"